

være mulighed for at overvåge skyldners økonomiske forhold og registrere de inddrivelsesmidler, der er anvendt for at inddrive fordringen, vil det være muligt automatisk at vurdere, om en fordring vil kunne inddrives, og om der skal foretages afbrydelse af forældelse, eller om fordringen kan ophøre i forhold til skyldner. Det er således ikke på sigt hensigten, at der for hver enkelt fordring umiddelbart forud for, at der vil indtræde forældelse, skal foretages en konkret og manuel vurdering af om, der skal foretages forældelsesafbrydende skridt. Det forudsættes derimod, at det systemmæssigt skal sikres, at alle fordringer inddrives med de inddrivelsesmidler, der vil være de sædvanlige for den pågældende fordring. Yderligere forudsættes det, at dette vil indebære, at der inddrivelsesmæssigt er foretaget, det der er muligt, og at der derfor kan ske systemmæssig afskrivning af restancer, der ikke er inddrivelige, når disse forælder. Det foreslås derfor, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler for, hvornår afbrydelse af forældelse kan undlades.

De kriterier, der vil indgå i vurderingen af, om en fordring skal holdes i live eller ophøre kan bl.a. være: om der er sket betaling på fordringen eller andre fordringer, som skyldner har til inddrivelse, om fordringen har været forsøgt inddrevet med sædvanlige inddrivelsesmidler, om skyldner har betalingssevne, om skyldner ejer aktiver, og om der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen f.eks. fortrinsret i fast ejendom. Det er således hensigten, at der ved fastsættelse af kriterierne tages udgangspunkt i, om inddrivelse af gælden er åbenbart formålsløs eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger i stedet for, som det i dag er tilfældet for visse fordringstyper, i gældens størrelse.

Indtil Det Fælles Inddrivelsessystem (EFI) sættes i drift vil vurderingen af om, der skal foretages forældelsesafbrydende skridt, fortsat i vidt omfang blive foretaget manuelt.

De fleste krav, der er til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden, forældes efter 3 år. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden inden for denne periode overfor skyldner har afgivet påkrav om betaling eller fastsat en afdragsordning, rykket for betaling, forsøgt lønindeholdelse og undersøgt om der er aktiver, der kan foretages udlæg i, uden at dette har ført til nogen form for indbetaling på gælden, skal der for disse krav som udgangspunkt ikke ske afbrydelse af forældelsen eller kun ske afbrydelse af forældelse én gang. Hvis der er andre forhold, der viser, at gælden vil kunne inddrives på lidt længere sigt, f.eks. hvis skyldner har betalingssevne, men denne anvendes på

en anden fordring, eller hvis det f.eks. må formodes, at der er udsigt til, at gælden vil kunne inddrives ved modregning, skal der ske afbrydelse af forældelsen.

Forældelse afbrydes ved skyldners erkendelse og ved lønindeholdelse. Det indebærer, at der almindeligvis sker afbrydelse af forældelsen på krav, der er under afvikling, når omstændighederne ved opkrævningen er sådan, at indbetaling kan betragtes som en erkendelse af gælden eller gælden inddrives ved lønindeholdelse. Der indtræder derfor ikke forældelse for de krav, der er inddrivelige.

Hvis skyldner har aktiver, der kan foretages udlæg i, vil der blive foretaget udlæg, hvorved forældelsen afbrydes.

Forslaget indebærer således ikke, at fordringer, der vil kunne inddrives på længere sigt, afskrives. Der er alene tale om, at fordringer, der ikke er inddrivelige, hverken på kort eller langt sigt, afskrives.

Afskrivningsbestemmelsen skal finde anvendelse for alle krav, der tilkommer det offentlige og inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, uanset hvem der er fordringshaver for kravet. Bestemmelsen skal således også finde anvendelse for kommunale og sociale krav, hvor der i dag ikke eksisterer hjemmel til afskrivning. Derimod skal bestemmelsen ikke finde anvendelse på private og udenlandske krav.

3.8. Klage

3.8.1. Gældende ret

Fordringer, der overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, skal være uomtvistede. Det indebærer, at fordringshaveren skal sørge for at evt. tvister om kravets eksistens eller størrelse skal være afklaret inden en fordring overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse. Hvis det først kommer frem efter overdragelsen, at skyldner har indsigelser mod kravets eksistens eller størrelse, f.eks. i forbindelse med restanceinddrivelsesmyndighedens første henvendelse til skyldner, sender restanceinddrivelsesmyndigheden indsigelserne til fordringshaveren til afklaring. Denne snitflade har givet anledning til tvivl om, hvorvidt Landsskatteretten kan behandle spørgsmål om kravets eksistens eller størrelse.

Indsigelser vedrørende kontrolafgifter om berettigelsen af en afgørelse om lønindeholdelse og om en gennemført modregning behandles af fogedretten. Fogedretten træffer endvidere afgørelse om kravets berettigelse. Reglerne findes i dag i de særlove, der fastsætter regler om kontrolafgiften.